

HET MIRAKELMEISJE

Het Mirakelmeisje

Eddy Huyghe

2019

Beefcake Publishing

Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Alleen via Mij kan je tot de Vader komen. (Johannes 14:6)

Geloof mij niet. Denk zelf na. (Etienne Vermeersch)

De Weg

Hoofdstuk 1

Mechelen, donderdagvoormiddag 6 juli 2017

Was het nu de veertiende of de vijftiende keer dat hij op zijn uurwerk had gekeken? Een uur geleden had hij uiteindelijk een parkeerplaats gevonden, nadat hij tevergeefs drie rondjes rond het blok had gereden. Zenuwachtig was hij hierdoor niet geworden. Hij was immers meer dan ruim op tijd en bovendien was zenuwachtig worden niet onmiddellijk een van de eigenschappen die men hem kon toeschrijven. Maar nu het uur van afspraak naderde, vertelde zijn droge mond dat er toch enige spanning aanwezig was. Bovendien bedacht hij dat op minder dan een uur veertien of vijftien maal naar je uurwerk kijken, ook niet echt als een vorm van kalme en beheersing kon worden beschouwd. De omstandigheden waarin hij zich echter bevond, lagen zo ver van zijn normale doen dat een lichte vorm van nervositeit ook in zijn ogen kon worden verantwoord. Precies om negen uur vierenvijftig, zoals hij zich voorgenomen had, stapte hij uit zijn wagen en liep naar de hoge, brede, grijze deur van het statige herenhuis. Na een korte aarzeling drukte hij op de bel van *kantoor*. Even hoorde hij enkel het geluid van het verkeer achter zich op de Koningin Astridlaan, maar toen sprong de deur met een lichte klik enkele centimeters open. Nadat hij de ruime inkomhal was ingestapt, zag hij enkele meters links van hem een glazen deur met *kantoor* op. Met enige schroom klopte hij snel en bijna onhoorbaar op de deur en stapte binnen. Zijn goedemorgen en de goedemorgen van de dame achter het bureel klonken praktisch gelijktijdig en ontlokten bij haar een lichte glimlach die haar rode lippen even uit mekaar liet gaan. Ze nam haar lichtgetinte bril in een vlotte beweging van haar neus en schoof hem probleemloos op haar hoofd in haar half lange zwarte haar. “U hebt een afspraak, meneer...?” vroeg ze vervolgens.

“Caers, Karel Caers,” zei hij. “Ik heb een afspraak om tien uur met notaris Van Immerschoot.”

“Dan bent u mooi op tijd, dat hebben we graag, wacht u daar maar even in een van de zeteltjes. De notaris zal niet lang op zich laten wachten.” Hij nam plaats in de middelste van de drie zetels en kon nog net het tafeltje dat ervoor stond vermijden toen hij zijn rechterbeen over zijn linker gooidde. Vermits het toch niet te lang zou duren, liet hij de stan-

dingvolle literatuur over bouw en interieur onaangeroerd en bewonderde stiekem de inrichting van het kantoor en het bovenste deel van de dame die hem naar de wachtplaats had verwezen. Net toen zij, zonder het typen te onderbreken, ook even in zijn richting keek en hij zich betrappt voelde, ging de deur links van hem open en verscheen de indrukwekkende gestalte van notaris Van Immerschoot.

“Goedemorgen, meneer Caers,” galmde de stem van de notaris. “En mooi op tijd, dat hebben we hier graag, komt u binnen.”

Karel bracht zijn rechterbeen opnieuw naast zijn linker, sloeg nu wel tegen de tafel, verontschuldigde zich, en stak zijn hand uit naar de notaris. Die liet de hand bijna volledig verdwijnen in zijn hand en een ogenblik dacht Karel dat zijn hand vermorzeld zou worden, maar de notaris was niet een van die mensen die het stevig handenkniipen gebruikten om hun macht te demonstreren. Wel werd hij zachtjes binnengetrokken in het bureel, terwijl hij opkeek naar de notaris. Want die was zeker nog twintig centimeter groter dan de meter tachtig van Karel. Ook waren borstomtrek en schouderbreedte in het strakke maatpak bij de notaris veel indrukwekkender dan datgene wat Karel te bieden had in zijn nieuwe lederen vestje. De glimlach op het gezicht van de notaris maakte echter dat Karel zich toch niet te overheerst voelde. Toen de notaris hem dan nog met een vriendelijk schouderklopje naar de stoel begeleidde en vroeg om te gaan zitten, voelde hij zich weer kalm en rustig. Zelfs de droge mond van deze morgen was ondertussen helemaal verdwenen. De notaris greep, terwijl hij zelf ook plaatsnam, een groene map die rechts van hem lag. Hij sloeg ze open en schraapte even de keel.

“Meneer Caers, ik heb u ontboden, omdat ik u persoonlijk en niet per post wil toelichten wat ik mee te delen heb. Zoals wij beiden weten, heeft mevrouw Germaine Monaerts een testament opgesteld waarin ze u als enige erfgenaam heeft aangeduid. Vermits ze geen naaste of verre familieleden heeft, dat heb ik volledigheidshalve toch laten nakijken, zou de afhandeling van dit testament dan ook vlot kunnen verlopen.”

Hierbij pauzeerde hij even en produceerde een niet zo spontane glimlach, waarbij Karel even dacht dat zo’n geforceerde lach de mogelijke ernst van het ogenblik moest onderstrepen.

“Spijtig genoeg is er een belangrijk element dat hier over het hoofd wordt gezien en bij dezen zeer bepalend is,” vervolgde de notaris. “Het

staat duidelijk beschreven in het erfenisrecht dat een verpleger van de overleden persoon niet mag worden opgenomen in het testament van deze persoon. Mevrouw Monaerts was mogelijk hiervan niet op de hoogte.”

Opnieuw pauzeerde de notaris even, nu zelfs meerdere seconden, om de betekenis van zijn woorden te laten doordringen. Het was alleszins voldoende tijd om een zekere vorm van twijfel, van angst, in Karels geest te laten binnendringen.

“Hoewel aangetoond kan worden,” sprak de notaris opnieuw, “dat u mevrouw Monaerts zonder twijfel met de beste zorgen hebt omringd de laatste jaren van haar leven, moet ik u dan ook tot mijn spijt meedelen dat u volgens de wet geen aanspraak kan maken op de erfenis zoals omschreven in dit testament. Ik begrijp dat dit een zware ontgoocheling voor u zal zijn, maar ik kan niet anders dan handelen volgens de wet. Hebt u hier nog vragen bij?”

Even leek het of Karel in een andere wereld was terechtgekomen. Hij was hier binnengestapt met het idee een uitermate positieve boodschap te krijgen en als een rijke man buiten te stappen. Maar wat had die notaris nu net verklaard, dat hij niet in aanmerking kwam voor de eigendommen die Maintje hem beloofd had? ‘Hebt u hier vragen bij?’ had hij dan nog gevraagd. Natuurlijk had hij er nog wel vragen bij, want hier begreep hij niets van. Het stond zwart op wit en ondertekend op papier. Maintje was bij haar volle verstand geweest toen ze alles een drietal jaar geleden mooi geformuleerd had en in haar mooiste schrift in zijn bijzijn neergeschreven had. ‘Jij bent het beste wat mij de laatste jaren overkomen is,’ had ze gezegd, ‘en ik zou niet weten aan wie ik mijn huis, dat buitenverblijf en wat mijn man en ik gespaard hebben beter zou kunnen achterlaten dan aan jou.’ Maar als hij het nu goed begrepen had, zou dat alles dus niet naar hem, maar naar iemand anders gaan.

“Ik dacht dat enkel een behandelende arts niet in het testament van de patiënt opgenomen mag worden,” verweerde hij zich.

“Dat klopt niet,” antwoordde de notaris, “ook bijvoorbeeld een apotheker of, zoals reeds gezegd, een verpleger kan niet erven van een patiënt die men behandelt op het moment dat het testament wordt opgesteld.”

Karel wist dat hij op het moment dat hij vroeger in de kliniek was gaan werken in zijn contract had gelezen dat een verpleger niets mocht erven

van een patiënt, maar toen hij in het verzorgingstehuis Herfstlicht was beginnen werken, had hij daarvan niets in de werkovereenkomst zien staan.

“Maar dit is toch niet eerlijk,” verweerde hij zich opnieuw, “mevrouw Monaerts heeft in volle besef alles wat daar beschreven staat aan mij willen nalaten, dat was haar uitdrukkelijke wens.”

“Dat kan ik begrijpen, maar om misbruiken te vermijden is de wet nu eenmaal zo opgesteld en ik ben verplicht om de wettelijke bepalingen te volgen.”

“Voor wie is dan alles?” mompelde Karel met stilaan een steeds grotere krop in de keel.

“Wie dan wel erft?” herhaalde de notaris om zeker te zijn dat hij de vraag juist begrepen had. “Alles komt de staat toe, vermits er geen andere erfgenamen zijn. Mogelijk zullen de eigendommen en de inboedel openbaar verkocht worden. Dus als u nog enige herinnering aan mevrouw Monaerts wil verwerven, kan u naar de openbare verkoop komen.”

Vol ongeloof keek hij de notaris aan en liet dan zijn hoofd zakken. Hoe was hij toch in deze nachtmerrie terechtgekomen? Zou hij dadelijk bezweet ontwaken zoals dat al zo dikwijls gebeurd was bij vorige nare dromen? Hij schudde niet-begrijpend zijn hoofd. Maar nee, ditmaal bleef dat ontwaken schijnbaar uit.

Dit was pure realiteit. Hij voelde zich precies alsmaar kleiner worden, hij staaarde naar zijn knieën, en vroeg zich af waarom, waarom, waarom? Dit was onbegrijpelijk, ongelofelijk. Dit kon toch niet. Dit moest hij toch verkeerd begrepen of verkeerd verstaan hebben? Dus hij zou niets krijgen van alles waar Maintje met zoveel liefde over gesproken had. Nog sterker, hij zou er nog voor moeten gaan betalen, wilde hij een herinnering bemachtigen. Onvermijdelijk voelde hij dat zijn tranen een weg naar buiten zochten, zijn keel zat ondertussen potdicht, hij hapte naar adem en met een bevende, haperende stem fluisterde hij: “En ik was haar zoon.”

Hoofdstuk 2

Klein-Willebroek, donderdagvoormiddag 6 juli 2017

Sara Verrezen genoot van de zonnestralen en vooral van de vrijheid om te kunnen genieten. Een tiental minuten geleden was ze hier aan het bruggetje in Klein-Willebroek aangekomen en had ze zich op het terras van de bistro neergezet. De zaak was nog gesloten, maar dat vond ze niet erg, als ze al maar even kon rusten en genieten van het zicht op de boten en de kalmte die hier heerste. De groepjes fietsers die hier passeerden of de enkele koppels die naar het veer gingen om over te steken naar de markt in Boom, hadden geen oog voor het jonge meisje met het halflange zwarte haar dat op de bank tegen de muur zat te zonnen. Een bestelwagen kwam de hoek om en parkeerde zich voor het terras. Pech, dacht ze, daar gaat mijn schoon zicht en mijn rust. De jongeman die uitstapte, bekeek haar even, maar opende vervolgens de deur van de laadruimte en begon allerlei dozen naar binnen te dragen. Toen hij terug naar buiten kwam, zei hij: “Als je even meehelpt, dan kan ik het hier vlugger opendoen en kan je vlugger iets drinken.”

Sara schoot recht en voor ze echt wist wat er gebeurde, had de jonge kerel haar handen al volgestopt met een bakje vol mooi blinkende tomaten. “Zet die maar op de tafel naast de toog,” zei hij, “en kom dan dat karton met eieren nog halen.”

Toen alles binnengebracht was en Sara terug haar plaats op het terras had ingenomen, verscheen de jongeman in de deuropening en vroeg: “Wat kan ik brengen om te drinken? Om iets te eten is het nog een uur te vroeg, dat kan pas vanaf twaalf uur.”

Sara zei dat ze enkel iets wou drinken en bestelde een icetea. Even later werd de icetea op haar tafeltje gezet en toen ze haar geld uit haar rugzak wou nemen, zei de jongeman: “Dat is eentje van de zaak, omdat je mij geholpen hebt.”

Sara zei dat ze wel wilde betalen, maar de jonge gast glimlachte even en met een ‘niet nodig’ ging hij terug naar binnen. Wow, dat begint hier goed, dacht Sara. Zo ga ik lang voldoende hebben met de vijfhonderd euro die ik bij mij heb. Daarbij kwam de gedachte aan thuis naar boven. Hoe zou de situatie thuis ondertussen zijn? Zou haar moeder al terug zijn van de markt en zou ze haar gsm en het briefje dat erbij lag al

ontdekt hebben op haar kamer? Dat briefje was vooral bedoeld om haar ouders gerust te stellen. De moederkloek zou, wanneer ze het briefje en haar gsm vond, mogelijk toch nog in paniek slaan. Maar beter dat, dacht Sara, dan dat haar moeder straks zou ontdekken dat ze niet terug zou thuiskomen en bovendien zou merken dat haar rugzak, slaapzak en heel wat kleren verdwenen waren. In het briefje dat ze vanmorgen nog vlug had neergepend, had ze geschreven dat ze op een bezinningstocht was vertrokken, voor ze verder wilde gaan met haar leven. *Haar leven* had ze daarbij driemaal onderlijnd. Het briefje vertelde haar ouders ook dat ze haar rugzak, slaapzak, kleren en vijfhonderd euro bij zich had.

Vierhonderd euro, had ze geschreven, van haar spaargeld en honderd euro extra die ze geleend had, uit de portfeuille uit de schuif, en die ze terug zou betalen als ze weer thuiskwam. Wanneer dat zou zijn, zou de toekomst bepalen, had ze ten slotte nog op haar briefje toegevoegd.

Het idee voor zo'n bezinningstocht leefde al langer bij haar, maar was gisterenavond in volle hevigheid doorgebroken na de zoveelste discussie over de plaats waar ze eind september haar hogere studies geneeskunde zou aanvatten. Ze was in het begin van de week nog zo blij geweest toen ze bericht had gekregen dat ze geslaagd was in het toelatingsexamen. Maar haar ouders wilden dat ze in Antwerpen zou gaan studeren en dagelijks de verplaatsing van thuis naar de universiteit en terug zou maken. Zij wou en zou in Leuven studeren en daar op kot gaan net zoals Pieter, haar bibliotheekvriendje van vorig jaar. Nu Pieter al een jaar in Leuven studeerde, waren hun tweewekelijkse ontmoetingen in de bibliotheek al niet veel meer dan een vage herinnering, maar ze wist zeker dat, als ze elkaar in Leuven weer regelmatig zouden kunnen ontmoeten, ze hun oude vriendschap snel opnieuw zouden opnemen. Zij hoopte stiekem dat er nog wel meer dan een mooie vriendschap in zat.

Vanmorgen had ze toelating gekregen om een uurtje of twee naar haar beste vriendin Nele te gaan. Toen haar moeder dan rond halfnegen naar de markt in Boom wilde vertrekken, had Sara haar een vluchtig kusje gegeven en gezegd dat ze naar Nele zou zijn vertrokken vooraleer haar moeder terug zou zijn. Ze had alles bij mekaar gegrabbeld wat ze gisterenavond laat al had klaargelegd. Ze had haar gsm en de brief op haar kamer goed in het zicht gelegd. En nadat ze nog vlug twee bananen en een appel van de fruitschaal had meegegrabbeld, had ze haar fiets

genomen en was ze op de dijk langs de Rupel van Terhagen naar Boom gereden. Ze had haar fiets aan een bushalte dicht bij de A12 achtergelaten. Daar zou hij niet onmiddellijk gevonden worden en bovendien het vermoeden wekken dat ze via de A12 naar Brussel of Antwerpen verder zou zijn gereisd. Zij was echter te voet langs de autobrug naar Klein-Willebroek gewandeld. En nu, een twee uur later, zat ze hier dus op een terras te genieten van haar eerste vrije icetea aan het prachtige bruggetje. Eigenlijk was ze wel enigszins trots dat ze als achttienjarige eraan gedacht had om haar gsm thuis te laten. Want ze had ergens gelezen dat via een gsm-signaal en een zendmast een bepaalde regio kon worden afgebakend. Hoe het juist in mekaar zat, wist ze niet, maar langs die weg zouden ze haar al niet kunnen opsporen. Hopelijk zal dat een overbodige maatregel blijken te zijn, dacht ze, maar daarnaast wist ze bijna zeker dat haar moeder nu haar vader snel zou contacteren. Dat haar ouders haar misschien eerst zelf zouden gaan zoeken in de buurt, maar dat ze ook zeer snel de politie zouden inlichten en vragen haar op te sporen. Naar Nele mochten ze zeker bellen, die wist van niets. Ze had trouwens niemand ingelicht over haar plannen.

Oké, na die heerlijke icetea werd het tijd voor verdere actie. Als ze haar inderdaad zouden gaan opsporen, zou ze voor een tijdje van de aardbol moeten verdwijnen, dus een goed schuiloord zoeken – zeker voor de eerstkomende dagen – was een noodzaak. Hier in Klein-Willebroek zou de politie niet vlug komen zoeken, maar in zo'n kleine gemeenschap zou ze als nieuwe bewoner natuurlijk wel snel opvallen. Het verwisselen van haar schooluniform net voor ze de eerste huizen van Klein-Willebroek had bereikt, zou het mogelijke opsporingswerk wel moeilijker maken, maar toch. Haar schooluniform: de witte blouse en de blauwe rok, die ze deze vakantieperiode verder moest afdragen, zaten nu in haar rugzak en het witte shirt en de blauwe short die ze nu droeg, pasten beter bij de toeristenstatus die ze wilde uitstralen. Een icetea drinken als rondtrekkende toerist zou haar hier wel niet verraden, maar ook als toerist kon ze hier dus best niet te lang blijven rondhangen. Misschien dat een stad als Mechelen wel meer mogelijkheden bood. Openbaar vervoer of liften was zo dicht bij huis nog te gevaarlijk omdat het mogelijke getuigen kon opleveren, dus een wandeling via de dijk naar Mechelen leek haar een goede oplossing.